

Tâm Không Bình Mặt Sao An
Mai Thị Mùi

Chọn bất kì một tấm hình người VNcs nào đó rồi đem để kế bên một tấm hình một người nước ngoài, dù Châu Âu, Châu Mỹ hay Châu Phi sẽ thấy rõ sự khác biệt. Ngoài các yếu tố về màu da, chủng tộc thì sắc mặt là thứ dễ nhận ra nhất. Nhìn vào gương mặt một người VNcs không thể nào có nét vô tư, tươi tắn, hồn nhiên và thoải mái như người nước ngoài được. Những lo âu, toan tính, sợ hãi, dè chừng, mưu mô hẳn lên sắc mặt của mỗi người.

Người ta nói tâm sinh tướng. Quả thật vậy! Tâm không bình mặt sao an. Nếu trong đầu óc anh toan tính toán và lo âu, căng thẳng thì những điều ấy nó hiện ra nét mặt. Nhìn sắc mặt của một người VNcs là cả một xã hội bộn bề, lọc lừa, dối trá, bịp bợm, mưu mô hiện trên đó. Mỗi một nếp nhăn là một bài học mà người sở hữu nó, dù muốn dù không, gặt hái từ cuộc sống.

Không một xã hội nào mà người ta phải đắn đo, suy tính từ cả những việc đơn giản, nhỏ nhặt như ăn cái gì, nói câu gì, chơi ở đâu cho an toàn. Một xã hội cứ hở ra là bịp nhau nên hề mua cái gì cũng tự động lên giây cốt cảnh giác không biết nó có bán cho mình hàng kém chất lượng không, nó có lừa mình không, nó có nhận tiền xong rồi đóng không.

Bước ra chợ cũng phải đắn đo cái gì có độc cái gì ít độc, rau nào phun thuốc, thịt nào có hàn the, cá nào có u-rê. Bước chân đến chốn công quyền phải nhìn mặt cái đũa gọi là công bộc của dân để liệu lời mà nói chuyện. Nhắm cái mặt nó khó chịu quá thì lại phải nhét thêm tí vào phong bì.

Chạy cái xe trên đường cũng phải ngó trước dòm sau. Dừng đèn đỏ mà sau lưng có container thì queo phải luôn còn giữ được cái mạng. Có va quệt với đũa nào cũng nín lặng mà đi, cự cãi có khi mất mạng.

Dừng xe nghe điện thoại thì tấp vào lề, tay nào cầm điện thoại phải hướng vào phía trong phòng hờ nó giật từ phía ngoài.

Đeo túi, đeo vàng, đeo cái gì có giá trị cũng nơm nớp, ngay ngáy. Vào quán ăn có dám vô tư đặt túi chông chơ trên bàn rồi đi vệ sinh không? Quên đồ khi ra khỏi quán đừng quay lại tìm làm gì cho mất công. Cứ xác định là mất rồi để đỡ mất thời gian.

Cả xã hội vội vã, cả đất nước vội vã, cả phố phường vội vã. Ai ai cũng vội vã. Vội đến mức đèn đỏ còn 5s đã phóng vút đi. Đũa đứng sau bóp kèn chửi đũa đứng trước sao không đi. Đũa đứng trước chửi mày thích sao không lên mà đi. Thế là đánh nhau.

Đèn đỏ được phép queo phải. Cái góc đường vừa bằng cái góc phòng, đũa đứng trước dừng xe sát cột đèn, đũa sau muốn queo phải không được nên văng tục, đũa đứng trước ngửa tai thế là 2 đũa cùng vào bệnh viện.

Hai xe va vào nhau, họ cũng không thể chờ CSGT hay bảo hiểm đến giải quyết mà họ dùng luôn nắm đấm và bạo lực cho nhanh. Tất cả là vì ai cũng vội. Họ không thể chờ

dù là 1 phút đèn đỏ. Những cái vội vã ấy nó biến thành cái hẳn học, hơn thua, nhanh nọc, hẳn lên sắc mặt của những người không thích chậm.

Ba đi làm, con đòi theo. Nếu không vội thì có thể ngồi xuống dõ dành, vuốt ve, phân tích để con hiểu. Nhưng điều ấy sẽ mất của ba 30' hay thậm chí cả tiếng nên ba gạt con vào phòng lấy cho ba cái nón. Con quay ra ba đi mất. Cái sự lừa dối ấy nó hình thành trong lòng đứa trẻ sự cảnh giác và nghi ngờ. Lần sau cha mẹ nói bất cứ điều gì nó cũng không tin.

Con đi mẫu giáo mà ị để cô phải rửa đít là cô cho ăn đòn. Con tự hiểu là phải nín cho đến khi về nhà. Con ăn chậm là cô đánh nên con phải ra sức nhét, nhét không kịp nhai, không kịp nuốt. Mẹ đón con, trước mặt cô con đâu dám nói con bị bạo hành. Về nhà con cũng không dám kể mẹ nghe vì trước đó cô đã dọa kể là cô đánh thêm. Ngay từ những năm đầu đời mà một đứa trẻ đã phải toan tính, dè chừng, lo sợ thì trên gương mặt nó có những nét ưu tư thì cũng đâu có gì lạ.

Rồi nó đi học, nó luôn phải làm hài lòng cha mẹ bằng điểm số, làm vui lòng thầy cô bằng những hộp quà, những cái phong bì do bố mẹ chuẩn bị. Và nó thừa biết những hành động đó không hề xuất phát từ lòng kính trọng, yêu thương, mà nó là một thủ tục để được yên thân. Tự trong lòng nó sẽ hình thành thói dối trá, xạo láo, nịnh bợ. Và tất nhiên Những thói quen này tạo thành tính cách. Những tính cách này lâu ngày lại thể hiện qua lời nói, hành động và nét mặt.

Hành trình sống của một con người ở VN là một chuỗi dài những toan tính. Khi vào đại học, nó lại phải tính xem có nên ngủ với ông thầy này để qua môn không (nếu là nữ), có nên đưa phong bì cho ông thầy nọ để tốt nghiệp không (nếu là nam). Rồi khi ra trường đi làm nó lại phải tính toán bỏ ra bao nhiêu để mua cái ghế ấy, mất bao lâu để gỡ vốn. Hằng ngày phải đối mặt với những dèm pha, dè bêu của đồng nghiệp. Phải chơi với ai để kết bè. Phải theo phe nào để không bị hạ bệ. Tất tần tật những cái đó nó hẳn hết lên gương mặt con người ta.

Về già cũng chưa hết lo. Già rồi hễ dính líu đến thủ tục hành chính mà phải đi lại cũng vất vả. Sang tên cho con thì không biết khi nào dẫu/rẻ nó hất mình ra khỏi nhà. Nên già mà cũng dẫu an thân. Cũng còn lằng lo, toan tính lắm chứ. Đau đầu cho đến lúc chết.

Không phải người nghèo mới mang những nét ấy trên khuôn mặt. Bọn giàu ở VN nhìn cũng rất khác các tỷ phú thế giới. Nếu nhìn vào gương mặt Ellison Musk người ta dễ nhận ra nét trí tuệ, đỉnh ngộ thì ngược lại gương mặt những đứa giàu ở VN chất chứa toàn nét xảo trá, điểm thúii và gian hùng vì đồng tiền mà chúng có được là từ mồ hôi, nước mắt, xương máu của nhân dân.

Chỉ tỷ phú mà chúng đạt được là từ những kế hoạch cướp nhà, cướp đất của dân, từ những kế hoạch dồn dân vào chỗ chết, từ những chữ kí khiến người dân chỉ biết kêu trời. Tất cả những nét khôn nạn, lọc lừa, bất nhân đó hầu hết đều dễ dàng tìm thấy trên gương mặt những đứa làm cha thiên hạ ở VN.

Chỉ khi nào mà vào quán không phải hỏi giá trước, để quên đồ quay lại vẫn còn, quẹt xe không bị ăn đấm, đi học không bị ăn đòn, đi du lịch không lo bị chặt chém, mua đồ không lo bị hớ, mua chung cư không lo bị lừa, đến cửa quyền không phải vác theo

phong bì, vào bệnh viện không lo gửi gắm... thì mới mong gương mặt người Việt giãn ra được.

Chi Bui (posted from author Mai Thị Mùi)
5.22.2022